

ter autem Godefridi episcopi Lingonensis, et Andreae militis Templi; aliaque nonnulla inseruntur in S. Bernardi tum paterno tum materno stemmate, quae majori probatione indigerent ad fidem faciendam. Spectasse etiam potuit Paradinus Robertum de Monte in Appendice ad Sigeberti Chronicon, ubi, ad annum 1115, S. Bernardum et *genere clarum, et Castellione castro Burgundiae oriundum* facit, quae fuit etiam assertio Vincentii Burgundi, vulgo dicti Bellovacensis, in Speculo Historiali, tom. IV, lib. xxvii, cap. 22; Baptistae Platinae in Vitis Pontificum, in Paschali II; Hartmanni Schedel in Chronico Chronicorum, edito Nurembergae, 1493, fol. 198; Jacobi Philippi Bergomatis, lib. xii Supplementi Chronicarum, et Pauli Aemilii lib. v De gestis Francorum, in Ludovici Crasso et Juniore: quorum omnium dubia est assertio. Quamvis enim Castellione ad Sequanam per aliquot annos sub litterarum magistris versatus sit Bernardus adhuc puer, Fontanis tamen natum constat ex Guillelmo abbate, et Joanne Eremita in ejus Vitis. Hinc tamen Paradino videtur nata occasio dicendi Fontanas juris fuisse ac domini Castellionensium veterum Toparcharum, ut videlicet cum legeremus S. Bernardum ortu et domo Fontanensem, 409 eo quoque familia Castellionensem esse non dubitarem. At nos infra de S. Bernardi genealogia Fontanetensi accuratius disputabimus. Nobis nunc sit satis Guillelmus abbas, quo auctore constat, antiquae et legitimae virum militiae fuisse Tecelinum.

Ad cujus etiam dignitatem illud accedit non exigui momenti, quod in tabulis Hugonis II Burgundiae, ducis, de cella Floriacensi ad Oscaram pro S. Marcelli Cabilonensis monasterio datis anno Christi 1104, inter proceres ducis familiares, primo loco post Rainerium ducis dapiferum censetur Tescelinus idem, agnomine Sorus, ante Bernardum de Monteforti, Warnerium de Sumberrone, aliosque nobilissimos viros. Tabulas ipsas dabimus in Probationibus.

SECTIO QUINTA.

S. Bernardus per matrem Alaysiam de Montebarro, ex comitibus Tornodorensibus, imo ex antiquis Burgundiae ducibus originem traxit.

De S. Bernardi origine ut fidem facerent recentiores, sectione prima a nobis laudati, debuerant ex antiquioribus testimonium aliquod protulisse. Hoc nobis Deo favente compertum est ex Chronico S. Petri Vivi Senonensis, et ex Joanne Eremita in Vita S. Bernardi, quam vulgaris illius, et antiquioris quae quinque libris constat, appendicem quamdam et supplementum esse voluit. Ordior a Joanne Eremita, qui sic ait de ejus genere: *Beatissimus igitur Bernardus, in pago Lingonensi, 110 Fontanis oppido patris sui, digno propagine oriundus fuit: carnis quidem prosapia nobilis, sed culmine mentis nobilior. Genitor ejus Tescelinus nomine; genitrix vero Aelais, filia Bernardi Montis Barri domini, viri potentis, et magni secundum saeculi dignitatem, et ex*

antiqua, sicut asserunt multi, Burgundiae ducem generositate trahens originem. Scribebat Joannes, prior, ut videtur, Clarevallensis et ex familia, non ex vitae solitariae ratione dictus Eremita, ad Petrum episcopum Tusculanum, et ad Herbertum ex monacho Claravallis Turritanum in Sardinia archiepiscopum; annis plus minus triginta post obitum S. Bernardi. Si jam tum multorum assertio erat, Bernardi maternum genus ex antiquis Burgundiae ducibus propagatum esse, quis hoc ipsum nunc prudenter negaverit? Nec vero hinc sequi putamus consanguineum fuisse Bernardum illorum Burgundiae ducum, qui ex Roberto rege orti sunt; vel eorum qui nunc sunt, Hispaniae, Galliae, aut Lusitaniae regum. Nam illa verba, sicut asserunt multi, satis ostendunt, longius repetitam fuisse illam a ducibus originem, quam a Roberto duce, Roberti regis filio, qui non totis centum annis Joannem Eremitam praecesserat; et dubium relinquit an ex Hugonis Magni genere, aut Richardi, aut Manassis, aut etiam priorum illorum quibus ex regum munere atque arbitrio personale erat, et ad certum tempus, non autem perpetuum, ac multo minus haereditarium officium ducatus.

Jam originem S. Bernardi ex comitibus Tornodorensibus sic demonstro. Refertur in Chronico S. Petri Vivi Senonensis, ad annos Christi 745, 1065, 1113 et 1114, S. Ebbonem ex comite Tornodorensi monachum 411 S. Petri Vivi, indeque abbatem, ac demum Senonensem archiepiscopum sorores habuisse Ingoaram et Leoteriam; quae de sua hereditate contulerunt monasterio S. Petri Vivi, inter alia, Rictiacum et Pauliacum villas, in quibus postmodum quartam partem Bernardus Miles, Montis Barri dominus, et Humberga ejus uxor, anno 1065, à Gerberto S. Petri abbate receperunt. Sed et eorum filii Milo et Rainardus, censuales has villas, de manu abbatum S. Petri Vivi, post suos proavos tenuerunt; Milo quidem Pauliacum, quam abbatum Molismensi vendidit, anno 1113, denariorum libris centum et quinquaginta, mox anno eodem monachus factus, Rictiacum autem Rainardus.

Atque ex hoc Chronico Senonensi habemus primo D Milonem, quia, ex anno 1113, monachus factus asseritur, non in Claravalle ut quorundam opinio fuit, sed apud Cistercium, cum S. Bernardo, cujus erat avunculus, monasticum habitum suscepisse, unde in Clarevallense primum, tum in Fontenetense monasteria transivit.

2. Humbergae nomen, ex quo per μέγιστη Humberlina, in S. Bernardi sororem ab avia materna derivatum fuisse. Sic enim eam appellat auctor Vitae B. Petri prioris Juliensis, cujus inter manus beatum spiritum illa efflavit.

3. Fuisse Humbergam S. Bernardi aviam maternam, aut certe ejus conjugem Bernardum, ex comitibus Tornodorensibus, ut qui in eorum alodo, nempe in Pauliaco et Rictiaco villis partem saltem aliquam possederint: cum alioqui totas eas villas,

Milo et Rainardus eorum 412 filii, licet comitum Tornodorensium non forent consanguinei, de S. Petri Vivi abbatum beneficio, sub censu possedissee potuerint.

4. Haud vere referri ex Chronico S. Petri Vivi, a Petro Roverio in Reomao, in Bernardo II, abbate Reomaensi XLI, pag. 183, Milonem de Montebarro, Rainardi filium fuisse, cum id nusquam affirmetur in eo Chronico, et constet ex tabulis autographis Fontenetensibus, Rainardi fratrem fuisse Milonem, et utriusque sororem Alaydem qua matre S. Bernardus genitus est: hos porro omnes patre natos Bernardo, matre autem Humberga Montis Barri dominis, partim habeatur ex Vita S. Bernardi, auctor Joanne Eremita, partim ex Chronico S. Petri Vivi, ad annum 1065.

5. Montebarrum, et Montebardum promiscue usurpari docet Chronicon S. Petri Vivi citatis locis: eamque toparchiam, comitatus titulo, saltem per aliquod tempus praefulsisse significat, ubi meminit litis motae inter comitem de Montebardo, et Clarembaudum de Capis, ut mirum non sit junctas tum fuisse affinitate Montisbarri ac Tornodorensium familias, cum eodem utraque comitivae honore atque ordine censeretur. Atque hinc Joanni Eremitae, vel potius Roberto abbati, qui S. Bernardi sobrinus fuit, fides astruitur, asserentibus Alaydem de Montebarro qua matre hic natus est, de multorum sententia ex antiqua Burgundiae ducum generositate traxisse originem. Unde etiam conjecturae locus, aperitur, illum reges quoque ipsos affinitate contigisse. Enubentibus enim prisco illo aeo regis puellis, regumque fratribus natu minoribus, regiae ipsae prosapiae in ducum 413 et comitum familias effusa apparere, adeo ut quamvis horum esset impar dignitas, tamen esset sanguis idem: quod videre est in Burgundiae, Provinciae, Aquitaniae, Campaniae aliisque ditionis Francicae seu ducibus, seu comitibus, qui pene omnes, ut norunt genealogi, regis consanguinitatibus gloriabantur.

SECTIO SEXTA.

De nobilitate Aalysiae S. Bernardi matris, solvitur nodus ex ejus die obitus ad Kalendas Septembris adnotato in Necrologiis Benignianis, in quibus absque ullo clari generis titulo, laica duntaxat nuncupatur.

Aalysiae sive Aalydis S. Bernardi matris diem obitus designavit Henriquez in Menologio Cisterciensi quartam mensis Aprilis, eo nimirum argumento, quod eam legisset excessisse e vivis ipsa S. Ambrosii festa die. Sane quamvis Ambrosium Mediolanensem Romana Ecclesia praecipue colat VII Idus Decembris, quae dies est ordinationis ejus, illum tamen ex Paulino in ejus Vita et aliis obiisse constat, Caesario et Attico consulibus, Christi secundum aeram vulgarem anno 397, Sabbato sancto, quae tum dies incidebat in quartam Aprilis: quam diem aliae Ecclesiae quamplurimae Ambrosio festam agunt. Joannes Eremita, relatu Roberti abbatis,

qui S. Bernardi consobrinus fuit, Aalydem refert obiisse festo die S. Ambrosii, cujus cultui impense dedita erat. Guillelmus Flamengus, olim canonicus Lingonensis, in Vita S. Bernardi septem libris Gallice a se conscripta 414 Ambrosium hic accipit doctorem, adeoque Mediolanensem episcopum. Flamengum Gundisalvus de Silva Lusitanice reddidit. Hinc late propagata opinio de obitu Aalysiae in S. Ambrosii Mediolanensis episcopi et Ecclesiae doctoris festum diem concurrente. At sanctum hunc Ambrosium nusquam Joannes Eremita vel doctorem dicit, vel Mediolanensem. Alius fuit Ambrosius (frequentius *Ambrosianus* appellatus) vici et castri Fontanarum patronus, quem solemnibus officiis a loci domina quotannis coli solitum longe est verisimilius. Hujus Ambrosiniani natale etiamnum agitur, et post omnem memoriam actum est in parochia Fontanensi Kalendis Septembris: quod probant S. Stephani Divioaensis quingentis amplius abhinc annis confectae tabulae.

Nunc vide quid habeant Necrologia vetera Benignianorum, apud quos matronae sanctissimae corpus sepulturae traditum est. *Kalendis Septembris obiit Alaysa laica.* In altero exemplari legitur *Alaysa*. Ac ne dubites S. Bernardi matrem ipsam his designari verbis, scito in iisdem obituum libris, multas ascriptas esse sanctimoniales, ex feminis laicis Cunigundem imperatricem v Nonas Martii; aliquot praeterea reginas, ducissas, comitissas, ceteras quamlibet genere illustres, aut militum, sive equestrii ordinis virorum, uxores, laicas tantum nuncupari et nihil supra. Modestia haec fuit prisca illius aevi, et mos receptissimus. Ut nihil mireris, S. Bernardi matri nobilissimae, et Tecelini militis conjugis, solam hanc *laicam* appellationem ascribi, ac jam ne dubites, diem primum mensis Septembris, Alaydi, sive Alaisae 415 fuisse supremam. Quod et maxime ex eo confirmatur, quia cum tam illustris matrona ad S. Benignum sepulta in Benigniano Necrologio non potuerit praetermitti, nullam tamen hujus nominis feminam, vel quarta Aprilis, vel Decembris septima, aut alia quavis die in duobus ejus monasterii Necrologiis adnotatam reperire est, quae non aut ducissae, aut sanctimoniales appellatione, aliove caractere a S. Bernardi genitrice distinguatur. Quis porro fuerit sanctus ille Ambrosianus, aut ubi terrarum vixerit, non ausim affirmare. Suspecta enim est mihi ejus Vita, quam exhibet codex Fontanensis, vix ante octoginta annos conscriptus: in quo natus legitur in urbe Sarmatica Iberiae Asiae, episcopus Sarlatensis post Nicephorum, et denique multarum palmarum nobilis martyr. Sarlatensem quidem episcopatum in provincia Burdegalensi institutum lego a Joanne papa XXII, ex anno Christi 1317, Sarlatensem aliam sedem episcopalem in orbe Christiano non reperio, sicut neque urbem nomine Sarmaticam. Tantum observo, ut jam monui, coli Fontanis sanctum Ambrosianum Kalendis Septembris, ut proprium loci patronum, quamvis

Fontanensis parochia sub S. Martini, utpote antiquioris patroni appellatione, inscripta legatur catalogo Ecclesiarum diocesis Lingonensis, nimirum ab aedicula S. Martino dedicata, quae adhuc superest sub colle Fontanensi, et castrum seu vicus totius ecclesiae matrix olim fuisse dicitur. Ad haec S. Ambrosiani quasdam reliquias inclusas fuisse in altari, quod in crypta S. Stephani Divionensis. Idibus Septembris, anno a Christi Incarnatione 1171, a Guichardo Lugdunensi archiepiscopo consecratum est.

116 SECTIO SEPTIMA.

Confirmatur S. Bernardi genus illustre, ex ejus familiae variis affinitatibus.

Jonivillae dominorum veterum quam illustris fuerit familia, notius est quam ut probatione indigeat. Omnium instar testium sit Joannes Jonivillæus, in Vita S. Ludovici regis comitem Burgundiae avunculum suum appellans. Is erat Joannes ex comite Cabilonensi comes Burgundiae, et dominus Salinensis, filius Stephani Burgundiae comitis, frater autem Beatricis qua Jonivillæus matre natus erat. Persequens autem Albericus Triumfontium monachus Jonivillensium Toparcharum affinitates cum comitibus Joviniacensibus, cum dominis Vangionis rivi, Asperimontis, Grandisprati, et aliis, ex ea gente fuisse affirmat Hescelinam, uxorem Guidonis de Acromonte qui Thesselini Fontanarum domini frater uterinus fuit. Sic enim ait ad annum Christi 1109: *Ipse Gaufridus praedictus, Jonivillæ dominus fratrem habuit, Holdoinum nomine, qui in juventute mortuus tres parvulos reliquit, Galtherum videlicet et Witherum qui sine liberis mortui sunt, et Hescelinam dominam de Mulleio, quam quidam nobilis de Acromonte duxit, Guido nomine, Fulconis filius, de Sarcellis, et genuit Werricum, patrem Galtheri de Mulleio. Iste Guido de Acromonte fuit ex parte matris frater Thessalini Sori de Fontanis, qui fuit pater beati Bernardi Clarevalensis abbatis. Et habuerunt alios fratres, Holdoinum qui fuit avus Albrici de Esmancils, et Haynonem de* **117** *Colombeo, patrem Abelini. Item Guido fuit ex alia parte frater Ulrici, sub quo fundata est abbatia Morimundi. Non potuit nobilissimas tot familias Tecelinus aut consanguinitate aut affinitate attingere, si non et ipse fuit per quam nobilis. Qui porro hic Sorus Alberico, idem Tecelinus Saurus in diplomate Hugonis II, Burgundiae ducis ad annum Christi 1106. De halece Julius Caesar Scaliger, Exercitatione CXXVI, 2. Salitus inquit, et fumo castigatus, a colore Soret vocatur in Gallia, vocabulo Gothico, qui etiam in equino pilo mansit apud Italos: subrufum enim Sorum vocant. Ergo Tecelinus Sorus seu Saurus dicitur, hoc est subrufus, atque ut opinor, capillis barbaque ex aureo igneoque splendentibus. Nam et de S. Bernardo Tecelini filio, Gaufridus in ejus Vita, lib. III, cap. 1: *Cesaries ex flavo colorabatur, et candido; barba subrufa, circa finem vitae ejus respersa canis.* Vide Joannis Nicolii Thesaurum linguae Francicae, verbo *Sature* et *Saurir*, et Menagium in Originebus, verbo *Soret*. Teutones subru-*

fum *Surich* dicunt: unde mihi conjectura vocem hanc esse ex una illa e tribus veterum Gallorum linguis, quam eandem esse cum Teutonice alio in opere probavimus. Nunc ad ejus posteros progrediamur.

Humbelinae Tecelini filiae, Bernardi autem sororis legimus conjugium, prolem nullam novimus: haud sane silentio transmittendam historico, cum de ejus matronae saeculari mollitie, post fratrum Clarevalensem increpationem, pene in rigorem anachoreticum mutata, deque edita ex mariti consensu apud Julleium monastica professione loqueretur. Erant autem Guidonis Tecelini primogenito, ut ex Guillelmo abbate retulimus, tenera **118** adhuc aetate filiae, cum ille in Cistercium se recepit; et quidem, ut ferunt, non plures duabus, quarum saltem in alteram paternas avitasque opes derivatas esse oportuit, altera fortasse matrem in monasterium consecuta. Sane ex his Guidonis filiabus unam abbatissam fuisse monialium de Polengeio. Ordinis S. Benedicti, et Lingonensis diocesis, intelligimus ex Chronico Clarevallensi hic a nobis edito, ad annum Christi 1183, et quando abbatia Burlencuriae, quae prius fuerat Benedictinarum, Cisterciensem Ordinem recepit, migrasse e Burlencuria in Polengeium de S. Bernardi licentia, Ascelinam sanctissimam virginem, una cum matre quae beati Bernardi et Godefridi Lingonensis episcopi consanguinea erat, *de villa juxta Firmitatem super Albam procreata*, filia fortasse Holdoini vel Haynonis, fratrum ex matre Tecelini Sori. At ejusdem Guidonis aliam quamdam filiam, Fontanensis toparchiae haeredem, nupsisse opinamur Bartholomaeo de Sombornione, quem constat fuisse quoque dominum de Fontanis, nempe ex conjugis dote. Atque hinc S. Bernardi paternum genus varias in familias ad hanc usque diem propagatum est. Nam quae generis ejusdem in Tabula Fontenetensi, ex Andrea Tecelini fratre ad comitum Tornodorensium, et Burgundiae ducum familias derivata describitur posteritas, certis historiae monumentis haud satis consentiens reperitur.

Illi, inquam, non quidem patris Guidonis jam tum monachi, sed avi Tecelini ex asse haeredi, adeoque Fontanensi dominae, maritus fuit Bartholomaeus de Sombornione, exiade per ejus dotem dominus de Fontanis, ejus exstant **119** per hoc tempus monumenta in tabulis Tartensibus, Pratilongi, et S. Stephani Divionensis. Sombornionensium per quam illustris erat familia, ut quae in affinem sibi ducum Burgundiae gentem haereditate devenerit, non quidem per Guillelmum de Monteacuto, Hugonis III, Burgundiae ducis pronepotem, ut visum est Andreae Duchesnio, tom. II Burgundiae, sed per Alexandrum Guillelmi filium, Hugonis ejusdem ducis abnepotem, qui primus fuit e ducum regio sanguine Sombornionensis topacha.

Duxerat videlicet Guillelmus pater ejus Jacquetam Herveri Sombornionensis domini filiam, cum dote feudi de Maalein. Erat autem Herveio Sombornionensi, Galterii filio, Guidonis nepoti, Garneri

pronepoti, uxor Maingerdis, quae et Blancha, ex qua praeter Jacquetam, etiam Joannem filium susceperat. Moriens Herveius anno Christi 1239, Jacqueta filia jam nuptui tradita Guillelmo de Monteacuto, cum dote domini de Maalein, Joannem filium toparchiae Sombornionensis reliquit haeredem sub cura tutelaeque Blanchae matris. At Joanne aliquot post annos extincto, cum tota haereditas Jacquetam spectaret, titulus tamen dominae Sombornionensis cum administratione universa penes Blancham viduam restitit in omne ejus vitae tempus. Moritur interim Jacqueta mense Octobri anni 1259, non alio quam dominae de Malain titulo ornata in Negrolugio Buxeriae, nec multo post illam Guillelmus ejus maritus. Horum filius et haeres Alexander de Monteacuto, solum praefert titulum domini de Maalein, etiam anno 1265, imò usque ab obitu Maingerdis seu Blanchae aviae maternae, qua demum e vivis excedente **120** ad annum 1272, tum primum ille dominus Sombornionis et dicit et esse cepit, *tanquam haeres dictae Maingerdis propinquior ab intestato*, ut ipsemet loquitur. Constant ista maxime ex tabulis Buxeriae et prioratus de Bouvau, quatuor fere passuum millibus distanti a Divione, ibi passim designati sub nomine *Ecclesiae beatae Mariae de Valle Scholarium, juxta Talant*. Atque ex his apparet neque Guillelmum de Monteacuto, neque Jacquetam ejus conjugem Sombornione unquam potitos, sed Alexandrum eorum filium duntaxat, utroque parente amisso; eam denique adhaereditatem per obitum aviae maternae Maingerdis, seu Blanchae, non ante annum Christi 1272. Atque haec de dominorum Sombornionensium primaria linea.

Alio porro deflexa est linea Sombornionensium,

dominorum de Fontanis. Bartholomaeo qui eam duxit, ex filia Guidonis Fontanensis domini, fuerunt filii duo, Kalo, et qui de proavi materni nomine appellatus est Theselinus, de Kalone sic Necrologium Benignianum: *xiv Kalendas Septembris obiit Calo dominus de Fontanis, noster amicus, qui dedit nobis partem suam de Magnomonte*. Kalonis, opinor, filius aut nepos fuit Garnerius dominus de Fontanis, cujus plurima exstant in ecclesias, beneficia usque ad annum Christi 1230, quem haud multum videtur praetergressus; cum ad annum 1234 legatur in quibusdam tabulis Pratilongi, *bonae memoriae dominus Garnerius de Fontanis, miles*; et jam ei successisse videatur, anno 1232, Kalo miles, filius Domini Willelmi de Salicibus, de Sauz, ejus exstat epitaphium in supra memorato prioratu de Bonvau, in quo appellatur dominus *Kalo de Sauz, 421 miles, dominus de Fontanis*, et obiisse notatur pridie Kalendas Novembris, anno Domini 1272. Successisse autem videtur Kalo de Sauz, avunculo Garnerio, domino de Fontanis, improbi, ipse filius sororis ejus Willelmo de Sauz matrimonio junctae. Kalonis de Sauz posteritas in familias transit toparcharum de Saffra, de Sagneyo, de Clerone. Sed et memorantur beato Bernardo vel consanguineae, vel saltem affines familiae de Noeris, de Granceyo, Charneyo, aliaque in Burgundia nominatissimae, et baroniarum, aut comitatum, aut marchionatum titulis insignes, quarum pertexere accuratas genealogias mei non est institutum. Satis ista sunt, ut intelligatur, Bernardum qui *honesto duntaxat loco natus* dictus est, verissime affirmari posse non modo nobilis ortum genere, sed etiam illustri.

Probationes et illustrationes eorum quae in Diatriba de illustri genere S. Bernardi abbatis Clarevallensis asseruntur vel proponuntur.

I.

122 (Ex Chronico S. Petri Vivi Senonensis ad annum 715.

Obiit Dagobertus rex junior xiv Kalendas Februarii; qui regnavit in Francia annis quinque, etc. Temporibus istius Dagoberti refulsit sanctus Ebo archiepiscopus (*Senonensis*) miraculis et nobilitate clarus. Fuit autem ex castro Tornodorensi natus, et ejusdem pagi comes et dominus, a parentibus tamen divina providente clementia litteris ad imbuedum traditus, quibus, dante Deo, sodales omnes quos in scholis habebat superavit, et sapientia et eloquentia praecessit. Ubi autem parentibus orbatus est, ad regimen castrum et pagi, quod sibi haereditario jure competebat acclamatus, latenter fugit, et in monasterio Sancti Petri Vivi sub abbatis imperio Deo militavit. In processu vero temporum mor-

tuo ipsius loci abbate, abbas factus est. Postea autem obente Gerico archiepiscopo, **123** avunculo suo, totius cleri et populi acclamatione, et consensu regis, in pontificali sede Sanctae Mariae Sanctique Stephani protomartyris locatus, clarum signis et virtutibus.

Ibidem post paucos versus. In illis diebus donna Ingoara Deo sacrata, soror S. Ebbonis, fecit testamentum de haereditate sua Beato Petro, quae cum jacet in pago Tornodorensi, domno Chrodolino tunc abbate. Defuncto autem Chrodolino, successit ei Viraibodus, cujus in tempore alia soror B. Ebbonis Leoteria et Mummia similiter Deo sacrata, dederunt cunctam haereditatem suam Beato Petro, vivente adhuc et confirmante beato Ebbone fratre suo. Jaceat istae duae sorores in cenobio Beati Petri, in oratorio Sanctae Mariae, ubi et ipse sanctus Ebo